

ding, et Spøgelsehav, væltede den blege Damp sig mellem Bakkerne.

Paa eengang sporedes der Liv derude. Et hornet Hoved dukkede op af Taagehavet og brølte. Tæt ved skimtedes Overkroppen af et Menneske, en Mand, der bagtil syntes at ende i et mørkt Dyrelegeme med rejst Hale. Snart saaes et Mylr af hornede Hoveder, der trængte sig omkring ham med løftede Snuder og stødte Damp ud af Næseborene. Manden svang noget over sit Hoved og gav nu og da et Raab fra sig — man maatte tænke paa en Kentaur i Kamp med en Flok Søuhyrer.

Det var Kærsholms tre Hundrede Stykker Kvæg, som dreves hjemad af en Hyrde med en knaldende Pisk. Det tog sig fra Landevejen ud, som om Dyrene bevægede sig svømmende. Man kunde ikke se andet af dem end Hovederne og de mørke Rygge, der var i en egen gyngende eiler svajende Bevægelse. Og Taagerøgen drev henover dem og udviskede alle Omrids.

Per havde sat sig til Hvile paa en Bænk, der stod under et Træ bagved Landevejsgrøften. Med Haanden under Hovedet fulgte han denne hjemvandrende Hjord, indtil den helt opslugtes af Taagen. Smaa Flokke af Krager kom nu og da trækkende henover hans Hoved, og han kunde høre, hvordan de med høje Glædesskrik slog sig ned omkring deres Reder inde i Skoven bagved ham. Et Sted i hans Nærhed sad en Frø i sit Vandhul og gurgled sig velbehageligt. Ellers var der ganske stille milevidt omkring ham.

Der sneg sig i disse Øjeblikke en modløs Forladthedsfølelse ind over ham. Han tænkte paa Bibelens Ord: Rævene have Huler og Fuglene Reder —. Selv vidste han ikke den Plet, hvortil